

טמורת הש"ס

א) שנת כ. (ג) מדישי על
ז: עין לקמן ה. א) יומא
ז: ד) (ד) י"ב חס לקמן ח:
ד"ה מה פתחין (ט) ובלבד.
רש"י (ו) וזיל אדר,
ו) משנת לו, ח) דכתיב
למח וע"י רש"י (ט) ויקרא
טו, טו) (במדרש כ"ט) כ"ג-
ומח: רש"י (ו) ויקרא סח
ונו, ט) ויע"י חס"י שנת
כ: ד"ה מלאכה.

תורה אור השלם

1. שיעור עיון אחר
חזקת מלביד חזקת
הבפרים ופלת התמיד
וטמורתה ונסביותה:
במדרש כ"ט יא

מוסף רש"י

שבועות שמים. שבועות
של נטיו להרע או להטיב.
שמים הם להחיות עולין
קרני עולה ויורד האומר
בפרשה. נפקי מלמד או
לטיב. דמשמע להכל.
ואכל ולא אכל. ויהו
ארבע. י"ג לך לרבות עד
שמים מרביי הכתוב לל
אשר יעטף האדם לרבות
לעבר. אכלתי ולא אכל. לא
אכלתי ולא (שבת ב.).
ידיעות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש י"ב חס וגי'
ואתמין שאין הכתוב מוכר
אלא בטומאת מקדש
וקדשיו. שלאחר שבועות
אכל קודש או נכנס למקדש
ולפינן (לקמן ד.) שאינו
מתחייב אלא בכדיעה חטלה
ידיעה בסוף העולם
בימים. כגון שרע שבועות
ועלם ממנו טומאה ואכל
קודש ומשאל ידע שאלו
בטומאה. שמים הן
מחשבות הכתוב ועלם
ממנו והוא משא. משמע
שבועות ממנו טומאה אכל
זכור הוא טומאה קודש ויהו
מקדש. ה"י שמים. העלם
טומאה לגבי קודש והעלם
טומאה לגבי מקדש. שדון
ארבע. י"ג לך לרבות עד
שמים מרביי ועלם ועלם
ב' פעמים. לרבות את
היורד לטומאה אכל ועלם
ממנו קודש כסבור שולין
הן. או נעלם ממנו מקדש
והוא. מראיות נגעים.
ואין בה ידיעה בסוף.
שמים הן. שמים הן.
שדון ובהית. שדון
ארבע. מרביי שפחת
שהיא משפט טעילה. כמו
(ש"א ג) שפתי נא אל
אח וגי'. מרביי עטילה לו
והו. מולד לשלח ותולדה
לבהית. ופט שמים הכרת
שהו כשלו. שהו לה כסוד
היכל. שאל כומר לך.
שניה לה כקודש בניה.
מחלה לשון זכר הוא שמים
ה"י ח"י שמים שארבע
(שבת ב) וכי"ז לקמן ה.
יש בה ידיעה בחזקתה
ואין בה ידיעה בסוף.
שכשעמאל ידע שבועות
ועלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש וזכר
עודמה לו כטמיה וזמ"ח
עודמה לו נעלם לו
וכי"ז אל נעלם לו
שכנס טומאה שיבא
קרנן (בירוחם ב). שיעור
הנעשה בפנים. על
ישראל. ופר לו כהנים
(ש"א). עד שיעור לו.
שכנס למקדש טמא
(בירוחם ב).

שבועות שמים פרק ראשון שבועות ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"ח מהל'
שניות הלכה א פתח
לאין רוח ועשין טעו:
ב ב ג ד מ"י פ"ח מהל':

שבועות. הא דלא פתח האי מסכת כל כינוי שבועות כשבועות
דפתח נדרים ויזיר משום דתנא ממכות קא סליק
דמפרש בגמרא הולך לפתוח בשמים שכן ארבע והואיל ולא מני
פתח בכינוי מו לא חש לנטות אח"כ וא"ת אמאי לא מני ידיעות

שתיים שהן ארבע ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע יציאות השבת שתיים שהן ארבע
מראות נגעים שנים שהן ארבעה א"ת שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם
בימים הרי זה בעולה ויורד י"ש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שיעור
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שיורע לו ויביא בעולה ויורד י"אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שיעור הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד השאת הכפורים י"על מה
שזה מכפר זה מכפר י"מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצון אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שיעורי הרגלים ושיעורי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שיעורי הרגלים מכפרין אבל לא שיעורי ראשי
חדשים ועל מה שיעורי ראשי חדשים מכפרין
על

זרישא דהא בקרא כתיב זרישא או
נפש אשר תגע וגו' והדר נא נפש
כי תשבע וגו' וי"ל דשבועות הוא
עיקר המסכת דכפדר ישועות קאי
ואגב שבועות תני ידיעות משום
דגבי הדדי כתיבן דמפרש בגמרא
א"י משום דמילי דשבועות כתיבי
בקרא זרישא ונפש כי תחטא וגו'
(ויקרא ה) והוא עד דהיינו שבועת
העדות והאי ללא פתח שבועות
העדות משום דלית בהו שמים שהן
ארבע: ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע. מימה דהעלמות וי"ל
למימתי דהיו עיקר מילתא העלם
טומאה דקודש ומקדש והעלם קודש
ומקדש וי"ל דיתחא ליה למנקט לשון
ידיעה מטעמא דמפרש בפ"ב (דף
ד): ידיעות קמייתא דלימנאו כלל
המורה כולה קא חשיב א"י אליך
לישאג ידיעות כתיימא דאמין
לידי קרבן קא חשיב והך לישאג
הא דלא תני נמי ידיעות השבת
משום דיתחא ליה למנקט יציאות
דמלאכות גופייהו איכא שמים שהן
ארבע אבל הכא לא מני למנקט
הטומאות שמים שהן ד' ליתא אלא
ממני טומאת קודש וטומאת מקדש:
יציאות השבת שתיים שהן ארבע.
בגמ' מפרש שמים הואכה
דעני ודבעל הבית שהן ארבע הכנסה
דעני ודבעל הבית וימיה אמאי
חשיב דעני ודבעל הבית דמרי דמה
לי עני ומה לי בעל הבית יש לומר
דאטריין למתנינאו משום דקס"ד ללא
הו דרך הואכה אלא
כשעמד ברשות היחיד ונטל פירות
והא גוונא דגופו ברשות היחיד וידו
ברשות הרבים או ירפכא לוא
דרך הואכה היא וכי היא גוונא
אמר בפ"ק דשבת (דף ג:) ידו
של אדם אינה לא ברשות היחיד
ולא ברשות הרבים ואיטריין למימתי
דלא מני כן הואכה שלישית
דפרישות ור"מ מפרש דהואכה
מלאכה גרועה היא דמה לי אם
מוציא מרשות היחיד לרשות ומה
לי לרשות הרבים לכן הולך לפרש
כל ענינים דעני ודעשיר ומעב
דמלאכה גרועה היא מלאכה
בריש הורק (שנת דף ט: וס) הואכה
גופא היכא כתיבא אדרש לה מויכלא
העב מהביא חי וקאמר
אשכחנא הואכה הכנסה מגן סברא
היא מה לי אפי' כיון מה לי עיילי
ולשאר אבות לא צעניא קרא אלא
מחייבין כל דהו במשכן והואכה
היתה במשכן דלאמר בפרק
במה טומאין (סס דף ט: חס) הם
לעגלה ואחם אל חכניסו ולשאר
מולדות לא חיישין דלהו במשכן
אלא אכז לחודה אכל מולדות
דהואכה צעי בפרק הורק (סס דף ט:)
והיינו משום דמלאכה גרועה היא
ואין להאריך כאן יותר:

בראיות נגעים שנים גרסין ולא שמים
דמראה לשון זכר הוא
במס' נגעים (פ"א משנה ד) ומיימי לה
בהנזח מקדש (ובחס דף פח):
והוא מראות נגעים רבי דוסא בן
הרכינס אומר שלשים ושהו
עקבא בן מהללאל אומר שבעים
ושנים והא דקתני חס טובא
משום דחשיב נמי פתיחי אי נמי
כיל נגעי ובגדיס:

מכדי
לא לשבועות אלא קודש ידיעה
עושים הן: עד שיעור לו. שאכל
קודש בטומאה: אין בה ידיעה
בכחלה. שלא ידע בטומאה וזה
לא יבא לכלל קרבן עד לטעום
שהרי אין קרבן בא אלא על שיש
בו ידיעה בכחלה: שיעור הנעשה
בכחלה: שיעור הנעשה בחוץ ויום
הכפורים מוכר. ויום הכפורים
הוא נעמו ומעיל עם הקרבנות
שנאמר (ויקרא כג) כי יום
כפורים הוא: שנאמר. בשעיר
הנעשה בחוץ ושעיר חטאת הכפורים
והוא שיעור הנעשה בפנים
הקיסם לך הכתוב ללמד שעל מה
שהו מכפר זה מכפר: מה פנימי
אינו מכפר אלא על דבר שיש בו
ידיעה. בכחלה. שמים וידיעה
דמי ילפינן כהדיא בגמ' (לקמן ט:)
דלינו מולה אלא על דבר שיש בו
ידיעה בכחלה: אף חוין אינו
מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה.
מאי נינהו ידיעה בסוף ולא
בכחלה דלא אהא לכלל קרבן
ומכפר זה כפרה גמורה בלא
מלייה. וא"ת כיון שהוקשו יספרו
שניהם על שיש בו ידיעה בכחלה
וגי"מ לטומאה שארבעה בין זה
לזה הא פריך בגמ' (דף ט: חס)
ומני לה: שיעורי הרגלים. כלל
הרגלים נאמר שיעורי טמאה.
וטמא (לקמן ט:). מפרש מנא ליה
דאשאי בה ידיעה לא בכחלה
ולא בסוף מפרש: ר"ש אומר
שיעורי הרגלים מכפרים. עליה
אכל לא שיעורי ראשי חדשים:
על